

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/292/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225726
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112225726.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa J., s.r.o., so sídlom L., J. XX, A.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou O. J., s.r.o., so sídlom L., D. 4, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. decembra 2014, č. k. 15C/123/2012-108 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období. Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ktorý spočíval v nevydaní rozhodnutia o zmene exekútora v zákonom stanovenej 30 - dňovej lehote. Z obsahu spisu zistil, že dňa 22.11.2010 navrhovateľ podal v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 62Er/1836/2007 návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd Trenčín o jeho návrhu rozhodol tak, že uznesením č. k. 62Er/1836/2007-18 zo dňa 24.01.2011 jeho návrhu vyhovel. Súd v danom prípade skúmal, či boli dané predpoklady vzniku zodpovednosti odporcu za škodu, a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Mal za preukázané, že exekučný súd v predmetnom konaní rozhodol o návrhu na zmenu exekútora 63 dní po jeho doručení, t. j. 33 dní po uplynutí zákonnej 30 dňovej lehoty. Ustálil, že v zmysle právnych predpisov vydanie uznesenia, ktorým súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora 33 dní po uplynutí zákonnej lehoty predstavuje nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. V prípade časti návrhu o tom, že exekučný súd sa dopustil zbytočných prietahov, čím porušil právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom požadoval aby súd konštatoval porušenie tohto práva uviedol, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR. Následne sa zaoberal vyčíslením škody navrhovateľa. Uzavrel, že navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Navrhovateľ sa nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku škody tvrdením, že presnú výšku škody nemôže vyčíslit' ani preukázať. Podľa názoru súdu prvého stupňa k škode na strane oprávneného nemôže dôjsť, keďže

pôvodný exekútor je povinný do rozhodnutia o zmene vykonávať úkony exekučného konania za účelom vymoženía pohľadávky oprávneného. V prípade znaleckého posudku predloženého navrhovateľom č. 1/2014 vypracovaného Ekonomickou univerzitou, súd prvého stupňa poukázal na to, že posudkom vyčíslená suma predstavuje len paušálne vyčíslenú sumu, pričom z neho nevyplýva, že by sa majetok navrhovateľa aj reálne o takúto sumu zmenšil. V danej veci mal rovnako za preukázané, že nebola daná ani príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, resp. navrhovateľ nepreukázal žeby aj v prípade zvýšenia nákladov tie súviseli s nedodržaním lehoty na rozhodnutie o zmene exekútora. V prípade uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ nepreukázal že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučineným. Taktiež poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ netvrdil a ani nepreukázal, že by sa vzniknuté prieťahy snažil pri rozhodovaní exekučného súdu o zmene exekútora riešiť sťažnosťou predsedovi súdu, ktorý mohol zjednať nápravu a predísť tak prípadnej ujme. Zároveň poznamenal, že podanie sťažnosti na prieťahy je podmienkou pri rozhodovaní Ústavného súdu o zbytočných prieťahoch. Na základe uvedeného návrh na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich v lehote stanovenej v § 151 ods.1 O.s.p. nevyčísliť.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ urobil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonával dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonával dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria

exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Navrhovateľ tiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávacím odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci pre nesprávny úradný postup na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty na rozhodnutie o zmene, pričom exekučný súd bol podľa navrhovateľa bezdôvodne nečinný viac ako 67 dní.

Zo skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci tak síce vyplýva, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej lehote od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania návrhu na zmenu exekútora. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere odvolací súd poukazuje na znenie ust. § 44 ods. 9 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania návrhu na zmenu exekútora, podľa ktorého pôvodný exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora. Je teda zrejme, že návrh na zmenu súdneho exekútora nemal žiadny účinok vo vzťahu k vykonávaniu exekúcie, ktorý by znamenal jej prerušenie alebo pozastavenie. Z uvedeného dôvodu preto nemohlo dôjsť k vzniku škody resp. ak by aj ku škode došlo neboli by splnené podmienky pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu, nakoľko by zjavne absentovala príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

V tomto smere navrhovateľ rovnako tak neuniesol dôkazné bremeno. Odvolací súd nepovažuje navrhovateľom predložený Znalecký posudok č. 1/2014 za dôkaz, ktorý by hodnoverným spôsobom preukazoval skutočnosť, že na strane navrhovateľa došlo v súvislosti s postupom exekučného súdu k vzniku majetkovej škody v určenej výške a ktorý by tak vylučoval prípadné pochybnosti ohľadom ľubovoľného a subjektívneho vyčísľovania škody. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že správnosť podkladov, z ktorých predmetný znalecký posudok vychádzal, bola jeho spracovateľom kontrolovaná výlučne po formálne stránke, pričom hodnovernosť takejto formy preukázania majetkovej škody spochybňuje okrem uvedeného zároveň to, že jej výška má v každom jednotlivom prípade nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora predstavovať sumu 31,68 Eur, pozostávajúcu zakaždým z piatich totožných nákladových položiek. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď uvedenú výšku škody, paušálne vyčíslenú bez prihliadnutia na okolnosti konkrétneho prípadu tvrdeného výskytu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, v rámci skúmania existencie zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu neakceptoval. Berúc vyššie uvedené na zreteľ nemôžu obstať tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladoch na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neuniesol, keď spoľahlivo a v súlade s obsahom príslušného exekučného spisu nepreukázal, ako k vynaloženiu špecifikovaných nákladov v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora reálne došlo.

Rovnako navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacia námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávannej veci rozhodoval vylúčený sudca však dôvodná nie je. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012 pod č. k. 19NcC/236/2012-9, kedy krajský súd rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Trenčín JUDr. G. Y. a JUDr. U. Y. sú vylúčení z prejednávaní a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp. zn. 15C/203/2012. Sudcovia Okresného súdu Trenčín JUDr. Y. F., JUDr. E. F., JUDr. H. E., JUDr. H. V., JUDr. V. J., Mgr. H. V., JUDr. Ing. H. H., E. H. R., JUDr. L. R., E. U. V., JUDr. H. C., JUDr. H. H., JUDr. V. L., Mgr. F. Y., JUDr. K. V., JUDr. H. K., JUDr. A. B., JUDr. C. L., Mgr. J. F. a JUDr. H. O. nie sú vylúčení z prejednávaní a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp. zn. 15C/123/2012. Vec bola dňa 05.03.2013 pridelená náhodným výberom sudcovi JUDr. A. R.. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia

navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevytlúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania a taktiež v uznesení, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, riadne v odôvodnení uviedol z akých dôvodov tento návrh navrhovateľa zamietol.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania bolo navrhovateľovi doručené dňa 05.12.2014. Súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytýčil na 19.12.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.